

XXXII eilinis sekmadienis (A)

Išm 6, 12–16 ; Ps 63, 2. 3–4. 5–6. 7–8; Mt 25, 1–13.

Brangūs broliai ir seserys, šiame paskutiniame liturginių metų etape Bažnyčia dažnai mums primena galutinį mūsų gyvenimo tikslą ir būsimą pasaulio pabaigą. Šios dienos Evangelija kreipiasi į kiekvieną iš mūsų, primindama galutinį mūsų susitikimą su Viešpačiu, kai paliksime šį pasaulį, kad įeitume į amžinybę. Tam ji panaudoja vestuvių įvaizdį.

Biblijoje dažnai kalbama apie vestuves. Dažniausiai turima omenyje santuoka tarp vyro ir moters, kaip tarp Tobio ir Saros; tačiau kartais vestuvės simbolizuoja sandorą tarp Dievo ir jo tautos, tarp Kristaus ir žmogaus. Evangelija gana dažnai mini asmenis, pakviestus dalyvauti vestuvėse. Bet šios dienos palyginime, kuris yra visiškai savitas ir būdingas šventajam Matui, kalbama apie kažką daugiau. Šios dešimt mergaičių, pakviestos ne tik tam, kad pavalgytų puotoje, padainuotų ir pašoktų, o po to ramiai grįžtų namo. Šios mergaitės – tai mūsų sielos, kurių kiekviena yra Kristaus mylima taip, lyg ji būtų vienintelė pasaulyje. Kiekviena jų yra susižadėjusi su vieninteliu jaunikiu, ir ji turi keliauti per šio gyvenimo tamsybes, tikėjimo naktį, ruošdamasi tapti, jei ji to nori, Dievo Sūnaus nuotaka amžinybėje.

Kodėl palyginime yra dešimt mergaičių? Bažnyčios Tėvai dažnai stengdavosi paaiškinti šio skaičiaus reikšmę. Šiuo metu mums tai nesvarbu. Dviejų mergaičių būtų užtekę pavaizduoti palyginimo esmę – viena išmintinga, kita – paika. Tačiau tikrovėje žinome, kad danguje išmintingųjų sielų grupė sudaro „milžinišką minią, kurios niekas negali suskaičiuoti“. O dėl kitos grupės, nepaisant liūdno Koheleto pastabos, pagal kurią „begalė yra paikųjų skaičius“, mes toliau kartu su Motina Bažnyčia viliamės, kad visi ar bent dauguma žmonių Dievo malone taps protingi ir išmintingi prieš palikdami šį pasaulį.

Tačiau kodėl išmintingos mergaitės, turėjusios alyvos savo induose, negalėjo jos paskolinti savo sesėms, kurioms jos trūko? Tai galėtų pasirodyti negailestinga. Bet iš tikrųjų čia „alyva“ simbolizuoja dvasinę realybę, Dievo dovaną, kurią kiekvienas turi priimti, išsaugoti ir pagausinti savo širdyje. Niekas negali gauti šios dovanos kito žmogaus vietoje. Tiesą sakant, ši Dievo malonės alyva, džiaugsmo ir meilės alyva, Šventosios Dvasios alyva, buvo tarsi „parduodama“.

Įsikūnijusi dieviškoji išmintis, Dievo Sūnus, atėjo į pasaulį pasiūlyti jos mums, jis sėdėjo prie pat mūsų durų, kaip tai mums ką tik priminė Išminties knyga. Buvo galima gausiai semtis šios alyvos Šventajame Rašte, Bažnyčios sakramentuose ir maldoje. Tačiau paikos mergaitės to nenorėjo, jos tik dėjosi semiančios. Šio pasaulio naktį jos maitino

savo žibintuvus ne Dievo meilės alyva, bet ta, kuri kyla iš savimeilės, iš aistrų ir iš puikybės. Jų šviesa buvo tapusi tamsybėmis, jos nebebuvo šviesos vaikai. Jose, atėjusiose prie amžinybės slenksčio, nebuvo vietos Dievo alyvai, nes jos buvo tapusios pilnos savęs. Jos buvo tapusios nematomos akyse Dievo, kuris yra šviesa ir kuriame nėra tamsos. Jis tegalėjo joms pasakyti: „Aš jūsų nepažįstu!“

Bet ką turime daryti mes, kurie viliamės būti Dievo pažinti kartu su išmintingomis mergaitėmis? Šio palyginimo pabaiga ypač ragina mus „budėti“. Pirmiausia tai reiškia pasiruošti, apsivalyti, kad leistume Dievui veikti mūsų širdyse. Argi ne dėl to mes ir įstojome į vienuolyną. O krikščionys pasaulyje taip pat stengiasi pasiaukoti šeimoje ar savo darbe.

„Budėti“ taip pat reiškia, sulig šv. Pauliaus žodžiais, „nepriimti tuščiai arba veltui Dievo malonės“, bet darbuotis dėl jos pagausinimo gerais darbais, kuklumu ir dažna malda. Tačiau žodis „budėti“ palyginime negali reikšti „niekada nemiegoti“, nes ir išmintingosios mergaitės „ėmė snausti ir užmigo“.

Ir mums gali pasitaikyti, ypač meldžiantis, užsnūsti, išsiblaškyti. Tačiau tuomet kaskart, kai „prabundame“ (ir tai gali atsitikti šimtą kartų per vieną pusvalandį), pakaks vėl uždegti savo žibintus, sugrąžinti, kaip sakė Šv. Pranciškus Salezas, „švelniai ir sklandžiai savo mintis į Dievo akivaizdą“ ir šauktis jo, kad jis padidintų mūsų meilę, mūsų dvasinės alyvos atsargas.

Taip pat per dieną galbūt kartais užmiegame dvasiškai, truputį užmiršdami Viešpatį, įvairiai suklysdami ar nusidėdami. Tokiais atvejais visada galime greitai pasitaisyti atgaila, puldami į mūsų gailestingąjo Tėvo rankas ir net savo kaltes paversdami didesnės pažangos dėl gėrio priežastimi.

Kai prisiartinsime prie savo žemiško gyvenimo pabaigos, gali būti, jog mūsų kūno ir proto jėgos nusilps ar bus didžia dalimi sugniuždytos ir mes užmigsime ligoje. Tačiau tuomet galėsime tarti: „Aš miegu, bet mano širdis budi.“ Ir kai ateis mūsų paskutinė valanda, mes prabusime ir išgirsime balsą, aidintį šios dienos Mišių Evangelijoje, *Aleliuja* eilutėje ir Komunijos giesmėje: „Išeikite pasitikti Viešpaties Kristaus.“ (Liturginės giesmės patikslina evangelinio teksto prasmę, pridėdamos Kristaus vardą). Savo turima alyva uždegime žibintą, įeisime į vestuvių salę, atsisėsime šalia Jėzaus ir spindėsime kaip teisieji mūsų Tėvo karalystėje. Ir tada, kaip sakė šv. Paulius antrajame skaitinyje, „mes būsime visada su Viešpačiu“. Amen.

T. Grigalius Casprini OSB